

Για την πρόταση του ΚΕΠΕ (Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών) και τα σχέδια διαχείρισης της κρίσης

Η προσφάτως διατυπωθείσα μελέτη και πρόταση του επιστημονικού συμβουλευτικού οργάνου ΚΕΠΕ (ουσιαστικά πρόκειται για ένα παλαιό καθεστωτικό think tank, ενώ η έρευνα έγινε για λογαριασμό του υπουργείου ανάπτυξης και ανταγωνιστικότητας καθώς και της ελληνικής κυβέρνησης) καθιστά πλέον με άμεσο και σαφή τρόπο ξεκάθαρους τους βασικούς άξονες γύρω από τους οποίους στρέφεται η συνολική στρατηγική διαχείρισης της οικονομικής κρίσης σε σχέση τόσο με την διαμόρφωση των αναγκαίων κοινωνικο-οικονομικών όρων της καπιταλιστικής ανάπτυξης όσο και με τις πιθανές **τακτικές επιλογές κράτους και κεφαλαίου ως προς την επιτυχημένη απαξίωση της εργασιακής δύναμης**¹.

Αντιπαρερχόμενοι τις γενικές τοποθετήσεις της έρευνας σχετικά με την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στην ελληνική (καπιταλιστική) οικονομία (καθώς και της ανταγωνιστικότητάς της) και τις δυνατότητες διαμόρφωσης ενός ομαλού επενδυτικού και επιχειρηματικού κλίματος προσανατολισμένου σε ορισμένους τομείς παραγωγής με ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα και επίπεδα κερδοφορίας, ερχόμαστε να σχολιάσουμε/αναλύσουμε (από εργατική οπτική) τις συγκεκριμένες προτάσεις που κατατέθηκαν σχετικά με την “καταπολέμηση της ανεργίας” καθώς αυτές αφορούν το ζήτημα που πιστεύουμε ότι είναι και το κεντρικότερο σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης: την **διαχείριση και (αναδι-)οργάνωση της διαδικασίας υποτίμησης/απαξίωσης και εκμετάλλευσης της εργασίας** (και του εργατικού δυναμικού κατ’ επέκταση) με κάθε διαθέσιμο μέσο και τρόπο από την πλευρά του κράτους και του κεφαλαίου σαν την πλέον βασικότερη προϋπόθεση **επιβίωσης της γενικής κερδοφορίας του κεφαλαίου**.

Αρκετά συνοπτικά, θα λέγαμε ότι η λεγόμενη πρόταση του ΚΕΠΕ “για την καταπολέμηση της ανεργίας” περιλαμβάνει προς το συγκεκριμένο της περιεχόμενο και στα πιο ουσιαστικά σημεία τα εξής ακόλουθα:

- i) **την κατάργηση του κατώτατου/βασικού μισθού στους νέους (έτη 15-24/29) έως ένα έτος από την πρόσληψή τους**
- ii) την θεσμοθέτηση της αναγκαίας πρακτικής άσκησης για όλους στην τριτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια τεχνική-επαγγελματική εκπαίδευση για ένα τουλάχιστον εξάμηνο (ουσιαστικά, την επισήμως εγκαθιδρυμένη απλήρωτη εργασία για λογαριασμό των επιχειρήσεων)
- iii) ανεξαρτήτως ηλικίας την **αντικατάσταση του επιδόματος ανεργίας με επίδομα απασχόλησης** στα πρότυπα της επιταγής εργασίας
- iv) την **αναστολή –ή και κατάργηση– της υποχρεωτικής απασχόλησης του εργαζόμενου μετά το πέρας του προγράμματος επιδοτούμενης απασχόλησης (6-12 μήνες)** στις σχετικές επιχειρήσεις (ο συνδυασμός του i με το iv έχει ως αποτέλεσμα την σχεδόν ολοκληρωτικά απλήρωτη εργασία των νέων στις επιχειρήσεις για το χρονικό διάστημα απασχόλησης· ο συνδυασμός του iii με το iv είναι ακόμα πιο ενδιαφέρον)².

1 Να σημειωθεί από τώρα ότι το συγκεκριμένο πλάνο εντάσσεται και στα πλαίσια της στρατηγικής Ευρώπη 2020, αλλά όχι αποκλειστικά και μόνο, καθώς αυτές που εκφράζονται κατά κύριο λόγο –αν και διαμεσολαβημένα– είναι απαιτήσεις του ελληνικού κεφαλαίου (εδώ: Ελλάδα 2020)

2 Θυμίζουμε ότι σαν χρονικά προγενέστερο της συγκεκριμένης πρότασης υπήρξε το συναφές “εθνικό σχέδιο δράσης για την ενίσχυση της απασχόλησης και της επιχειρηματικότητας των νέων” (αρχές 2013) το οποίο, για άλλη μια φορά, στο όνομα της “αντιμετώπισης της ανεργίας” επιχειρεί να εγκαθιδρύσει αρκετά από τα μέτρα που αναλύονται στο παρόν κείμενο σε συνδυασμό με διάφορα άλλα προγράμματα “κοινωνικού χαρακτήρα” και τις διάφορες “επιταγές κατάρτισης και απασχόλησης” (χρηματοδοτούμενα από το εσα και την ε.ε.)

Μια μικρή “ιστορική” (με όλες τις εννοήσεις) παρένθεση/παρέκβαση που (ίσως) να διαλευκάνει μερικά από τα όσα μέχρι τώρα ειπώθηκαν: από τα μέσα 2010 έχει καθιερωθεί επισήμως η διάκριση ανάμεσα στους (μισθούς των) “άνω” και “κάτω” των 25 ετών (Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου), ενώ ήδη από τον Φλεβάρη (12) του 2012 έχουν οριοθετηθεί θεσμικά και νομικά από το κράτος τα *κατώτερα* επίπεδα στα οποία κινείται ο βασικός μισθός μειωμένος κατά 22% στα 586 ευρώ μικτά (μειωμένος κατά 32% για τους νέους, στα 510 ευρώ μικτά), και τέλος πιο πρόσφατα μέσα στο 2013 –δήθεν “με σκοπό την άμεση ανάσχεση της ανεργίας” !!!– καθιερώθηκαν τα *ανώτερα* όρια στα οποία κινούνται οι καθαρές αμοιβές των προγραμμάτων κοινωνικού χαρακτήρα (μέσω ΕΣΠΑ και ευρωπαϊκών κονδυλίων) του ΟΑΕΔ (για να μην αναφερθούμε στα σχέδια για τον “νέο μηχανισμό υπολογισμού κατώτατου μισθού”): **“στα 19,6 ευρώ ημερησίως και όχι μεγαλύτερες από 490,00 ευρώ μηνιαίως για ωφελούμενους ηλικίας 25 ετών και άνω και σε 17,1 ευρώ ημερησίως και όχι πάνω από 427,00 ευρώ μηνιαίως για ωφελούμενους ηλικίας κάτω των 25 ετών”, ενώ αφότου ολοκληρωθεί το πρόγραμμα όσοι προσλήφθηκαν μέσω των προγραμμάτων απολύονται αυτοδικαίως χωρίς καμία αποζημίωση (για να μην μιλήσουμε για την ύπαρξη εργατικής νομοθεσίας/δικαιωμάτων)!!!** Σιγά-σιγά, όλα αυτά –που ήδη έχουν αρχίσει να εφαρμόζονται– θα γενικευτούν.

Τι άλλο σημαίνουν και σηματοδοτούν όλες αυτές οι ενδείξεις και περιστάσεις αν όχι την τυπική και πραγματική κλιμάκωση –με σαφείς όρους και συγκεκριμένες στοχεύσεις– του ταξικού πολέμου που διεξάγεται από το στρατόπεδο του (καπιταλιστικού) κράτους και των αφεντικών πάνω στο σύνολο της μοντέρνας (παλαιάς και νέας) εργατικής τάξης, δηλαδή ένα σύγχρονο ολοκληρωτικό εγχείρημα βεβιασμένης στρατιωτικοποίησης της οικονομίας και της εργασίας, μέσα από το τσάκισμα ακόμη και των πλέον βασικών κανόνων διαπραγμάτευσης της τιμής του εμπορεύματος “εργατική δύναμη” (και την άρνηση της δυνατότητας μέχρι και τυπικής οργάνωσης μέσα από τα συνδικάτα), αλλά και ανασχετικής παρέμβασης στο εσωτερικό της ίδιας της τάξης εγκαθιδρύοντας διάφορους (φαινομενικούς και μη) διαχωρισμούς μέσω της **χάραξης “ειδικών οικονομικών ζωνών” με φτηνότερη και πιο πειθαρχημένη εργασία** οι οποίες αναμφίβολα διασπούν την ενότητα συμφερόντων του κόσμου της εργασίας;

Πρόκειται λοιπόν για μια ανοιχτή και επιθετική πρόκληση των αφεντικών και μια απόπειρα ελέγχου των ορίων εντός των οποίων είναι δυνατή η διασφάλιση της αποτελεσματικής και απρόσκοπτης συνέχισης της εκμετάλλευσης της εργασίας, δηλαδή μια ξεκάθαρα πολεμική πράξη η οποία προσφέρεται για χαρτογράφηση των κρατικών/καπιταλιστικών σχεδίων απορρύθμισης και αναδιάρθρωσης –με ζεστή χρηματοδότηση από την ε.ε.– της αγοράς εργασίας στα πρότυπα επιβολής της ευελιξίας και της στρατιωτικής πειθαρχίας στο σύνολο της εργατικής τάξης. Γίνεται έτσι πλέον ξεκάθαρο ότι **κεντρικός –και στρατηγικός– στόχος της τάξης των αφεντικών στην τρέχουσα φάση της καπιταλιστικής κρίσης (και της διαχείρισής της) είναι η ταχύτερη και βέλτιστη (αναδι-)οργάνωση της υποτίμησης της εργασίας** σε συνδυασμό με το τσάκισμα του βασικού μισθού εργασίας, φτάνοντας μέχρι και στην κατάργηση του κατώτατου μισθού και του επιδόματος ανεργίας καθώς και στην επιβολή ορίων στο μέγιστο ύψος του εργατικού εισοδήματος, διαδικασία που πραγματοποιείται διαμέσου της κρατικής ρύθμισης και παρέμβασης στην αγορά εργασίας.

Κλείνοντας, να υπενθυμίσουμε (ξανά!) ότι μοναδική συλλογική προοπτική για την τάξη μας στην μετωπική αναμέτρησή της με το κεφάλαιο και το κράτος είναι η **μαζική χειραφετητική δυναμική του αυτοοργανωμένου ταξικού αγώνα** μαζί με την αδιαπραγμάτευτη χειραφέτηση της ταξικής συνείδησης από κάθε είδους αυταπάτες σχετικά με τον προσδιορισμό του πραγματικού εχθρού του συνόλου των εργατών.

Φλεβάρης 2014

Συνέλευση κάθε Τετάρτη 15:00 στον Κατειλημμένο Παπασωτηρίου